

gjort, hvad Sundhedsstyrelsen har bedt mig om: jeg har sendt alle Sagens Akter til Københavns Kommune, og saa vidt jeg ved — jeg har ikke faaet noget Svar —, agter Københavns Kommune intet at foretage mod de paagældende, men betragter dem som kvalificerede til at forblive i deres Stillinger. Jeg har først sendt Københavns Kommune denne Skrivelse, efter at Etatsraad Hoff var udtraadt af Kommunens Tjeneste. Og hvad Spørgsmaalet om deres Stillinger i Statens Tjeneste angaar, maa jeg sige, at man ikke kan betegne dem som Embedsmænd, og om man kan kalde dem Bestillingsmænd, er ogsaa mere end tvivlsomt. De ere assisterende Karantænelæger uden Pensionsret. Selvfølgelig kunne de afskediges og afskediges uden Varsel, om det skal være, men de have ingen Pensionsret. Saaledes er deres Stilling.

Jeg har sagt, og jeg gentager, at enhver, som kan komme mig til Hjælp, er jeg taknemmelig, thi jeg vil gerne have fuldstændig Klarhed i denne Sag, ikke mindst for de paagældendes egen Skyld. Derfor har jeg, da Karantænelægens Erklæringer kom, som jeg indrømmer ikke ere klart affattede, bedt den Embedsmand i Justitsministeriet, som havde med Sagen at gøre og kendte den, sætte sig grundigt ind i den og se at faa alle disse Uklarheder ud af Verden ved Samtale med og Afhøring af Clod-Hansen. Og jeg vil her tilføje, at den Fuldmægtig, hvem jeg overdrog dette Hverv, er ikke Novice med Hensyn til den paagældende Opgave. Han har nemlig siddet som Forhørsfuldmægtig paa Frederiksberg Straffedommers Kontor i omtrent 10 Aar, saa han er betydelig bedre egnet end en Politibetjent til at optage en Rapport. Det vilde heller ikke være den rette Fremgangsmaade at sende Politibetjente til at afhøre Embedslæger. Det vilde være taktløst og ikke nytte noget, men lade dem afhøre i Ministeriet, det har man set mange Gange. Naar man ikke faar fyldestgørende Forklaring af Embedsmænd, beder man dem komme op i Ministeriet, og saa tager man Forklaring af dem. Nu ved jeg ikke, hvorfor de ærede Medlemmer fra Ringsted og Sakskøbing blive saa dydigt indignerede over, at Justitsministeren vilde bemyndige en Fuldmægtig til at løbe rundt og forhøre Folk! Hvorfor udtale det med en saadan Indignation, naar jeg slet ikke har gjort det? Nej, det kunde ikke falde mig ind at lade en Fuldmægtig i Ministeriet løbe rundt paa Restaurationer og tale med Opvartere. Nej, der er blevet skrevet til de paagældende, og man har

bedt dem komme op i Justitsministeriet, og der ere de blevne gjorte til Genstand for Afhøring.

Det ærede Medlem fra Sakskøbing sagde: Det kan ikke nytte noget, der skal Politi til, det skal være Politiafhøringer, saa have Folk Pligt til at tale, det ved den højtærede Justitsminister godt! Nej, det ved den højtærede Justitsminister slet ikke, for det have Folk nemlig slet ikke. Folk have ikke den fjerneste Forpligtelse til at udtale sig for Politibetjente, Politidirektør eller Politimester. De have fuldstændig juridisk Ret til at nægte at afgive Forklaring. Man har kun Pligt til at udtale sig i Retten, og til Retten kan jeg ikke komme med denne Sag, thi de vedkommende ere ikke en Gang anklagede for nogen bestemt Embedsforseelse. Jeg har spurgt deres overordnede, Karantænekommissionen, om der er kommet nogen som helst Klage ind til den, eller om den har haft noget som helst at beklage sig over. Dette Spørgsmaal er besvaret med et Nej, og der er heller ikke i Clod-Hansens Erklæring noget som helst om, at disse Læger have forsømt deres Embedspligt paa noget Punkt; tværtimod gaar Erklæringen ud paa det stik modsatte, naar man vil se paa Besvarelsen af de Spørgsmaal, som ere rettede fra Sundhedsstyrelsens Side til ham.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde sidste Gang, da denne Sag var for — hvad der er rigtigt i denne Sag, det anerkender jeg —: „Men hvis Klagerne ere berettigede, maa jeg” — og saa kommer der noget om paa Befolkningens Vegne — „kræve disse Læger fjernede, hvis de ere i den Grad Alkoholister og Morfinister, at det har fremkaldt Sløvsind og aandelig Defekt hos dem”. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem, og han kan være forvisset om, at bliver det virkelig konstateret, blive disse Læger ogsaa afskedigede. (Zahle: Hvordan skal det konstateres?). Ja, hvis de ikke ere det, saa giver jeg det ærede Medlem Ret i, at saa kan det ikke konstateres; det er umuligt, hvis de ikke have Spor af aandelig Defekt. (Zahle: Hvorledes skal man konstatere, om delide af aandelig Defekt eller ikke?). Jeg skal sige det ærede Medlem, at der er en Vej, som er udmærket, nemlig den, at Sundhedsstyrelsen anmoder mig om at søge det konstateret ved Indlæggelse til Observation; den har ikke villet gøre det, men det kan maaske komme. To af disse Læger tilbød, at de vilde lade sig indlægge til Observation, men Sundhedsstyrelsen bad ikke om, at disse Læger skulde indlægges til Observation, og har aldrig henvendt sig